

DEMİRİN TAVINI KAÇIRMAMAK LAZIM.

Bir gün odamda otururken yaşının yetmiş ile seksen arasında olduğunu tahmin ettiğim bir bey selam vererek odamdan içeri girdi. Kendisini buyur edip oturttuktan sonra kendisine nasıl yardımcı olabileceğimi sorduğumda “ Müdür Bey ne olur oğlumu bir dövüver” demisin mi? Bütün kaynar sular başıma döküldü ve çok sinirlendim ve kendisine “ Beyefendi burası ceza evi değil, ben de gardiyan değilim, burası bir okul ve ben de bir öğretmenim ve bu okulun müdürüyüm. Siz ne demek istiyorsunuz ve benden nasıl böyle bir talepte bulunabilirsiniz? ” dediğimde. Bu defa adamın gözleri yaşardı ağlamaya başladı. Bunun üzerine ben bir tuhaf oldum. Acaba bir hata mı yaptım diye ve hemen kendisini kolanyağı vererek sakinleştirmeye çalıştım sonra kendisine cay söyleyerek rahatlamasını sağladım ve kendisini dinlemeye başladım.

- Müdür Bey ben çok büyük bir hata yaptım. Ben çok genç yaşta Almanya'ya gittim. Bilmem Almanya'ya gittiniz mi? Orasını anlatmaya gerek yok. Gençliğimi yaşayayım derken çok geç bir evlilik yaptım. Altmış yaşında evlilik yaptım. Ve öğrenciniz olan (.....) oğlum oldu. Başlangıçta maddi durumum çok iyi idi. Tek çocuğum olması nedeniyle de bir dediğini iki yapmadım. Harçlık 10 istediye ben yirmi veriyordum. Daha sonra buraya kesin dönüş yaptım. Buradaki işlerim tahmin ettiğim gibi gitmedi. Maddi durumum bozuldu. Ve oğluma eskisi kadar harçlık veremez duruma düştüm. Para veremediğim zamanlarda her gün evden bir eşya götürüp yok pahasına satıyor. Geçen hafta videoyu götürüp satmış, radyoyu satmış, para veremeyince evde gözüne kestirdiği ne varsa götürüp satıyor. Kısacası kötü alışkanlığa alışmış. Ben ve annesi bütün akrabalarımız kendisinden korkuyoruz. Serseri mayın gibi nerde ne yapacağı belli olmayan bir çocuk haline geldi. Çok büyük bir şaşkınlık içindeyim ne yapacağımı bilmiyorum. Sizden bu konuda yardım istemeye geldim. Ne olur bana bu konuda yardımcı olun. Çok çaresizim ne yaparsanız yapın, ben bıktım bu evlattan keşke olmasaydı da ben bu rezil durumlara düşmeseydim.” Diyerek, Gözlerinden yağmur damlaları gibi akan gözyaşları adamcağızın çok hazin bir durumda olduğunu gösteriyordu.

Meseleyi kavramaya başladım. Adamcağız yıllarca bekârlık hayatında tattığı sahte gelip geçici zevklerin acılarını yaşamaya başlamış. Demir tavında dövülür misali her şeyin zamanında olması gerektiğini çok geç anlamış. Sonuç olarak adam yetmiş aşmış, çocuk on beş yaşında.

“Yanmıyor ampuller, tellerde arıza var;

Anlaşamaz baba-oğul, dillerde arıza var.” Misali baba ile oğul arasında iletişimde arızası var.” Çocuğu olan onunla çocuklaşsın” buyuran peygamberimizin ifadesiyle de çocuğuyla çocuklaşma yaşı da çoktan geçmiş.

Evet, gençler size söylemek istiyorum. Ne olur bu konuyu fazla geciktirmeyin. Zamanında evlenip, zamanında çoluk, çocuk sahibi olup gereğinde onunla güreşip, oynamak, çocuk için bir ihtiyaçtır. Baba seksen yaşında, oğlan ondört yaşında. Aralarında en ufak bir iletişim yok. Çocuk bu ihtiyacı yanlış çevrelerle paylaşınca ailede telafisiz sıkıntılar yaşanıyor. Unutmayalım küçük çocuklar için en iyi oyun arkadaşı babalardır.

Ne yazık ki günümüz gençleri evlilikleri geciktirmekle çok büyük hata yaptıklarını çok geç anlayacaklardır. İşi, aşu önünde olan bir öğrencim evliliğini çok geciktirdi. Her gördüğümde ikaz etmeme rağmen. Çok şükür evliliğini görmek nasip oldu. Bana “Geciktirmekle hata yaptığını” itiraf etti.

Gençlere ikinci bir tavsiyem Elektriğe çarpılıp hemen karar vermeyin. İki gözünüzü değil dört gözünüzü açarak karar verin. Ve bir de büyüklerinizin mutlaka onayını alın. Âşıklar birbirinde görmek istediklerini görürler. Büyükleriniz ise sizin gördüklerinizin yanında görmediklerinizi de görürler. Karar verip evlendikten sonra antenlerinizi ve iki gözünüzü kapatın. Çünkü evliliği yürütmek, kurmaktan daha zordur. Geçen hafta kamuda çalışan çok sevdiğim bir arkadaşımı ziyaretim esnasında odasına 30 ile 35 yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim iki delikanlı girdi. Arkadaşım daha önceki durumlarını sorduğu için ikisi de boşanmışlar. Biri hala bekâr, ikincisi ise ikinci evliliğini yapmış ama sıkıntı yaşadığı da her halinden belli. Arkadaşım bir vesile ile beni de sohbete davet etti. Ben de henüz evlenmemiş delikanlıya “ Artık arkadaşına söyleyecek bir sözüm yok. Ne kadar sıkıntı çekse de artık bu ikinci evliliğini devam ettirmek zorunda. Yapacağı üçüncü ve dördüncü evlilikte çekeceği sıkıntılar kar sarmalı gibi artarak devam eder. Ama sana bir tavsiyem; aranızda ihanet ve yüz kızartıcı bir durum yoksa hiç ikinci hanım arama. Birinci eşine dön aradaki kızınıza da bu bayramda iki bayram birden yaşatın “ dedim. Çünkü okullarda disiplin kurullarını en çok meşgul eden huzursuz aile çocukları ile boşanmış aile çocukları olduğunu

yıllarca gözlemlerim. Tabii hepsinde böyle olur diye toptancı bir hüküm içinde değilim. Müşahedelerimi söylüyorum. Almanya Bielefeld’de çalışırken bir öğrenciye okuması için verdiğim “ Babacığım” şiiri üzerine öğrenci “ Ben baba kelimesini duymak istemiyorum. Baba kelimesinden nefret ediyorum” tepkisi karşısında dondum kaldım. İzmir’de özel bir kolejde de buna benzer olaylar yaşadım. Boşanmış kariyer sahibi bir üniversite öğretim üyesinin orta ikinci sınıftaki oğlunu ziyareti esnasında oğlunun babasına sarf ettiği sözler daha dün gibi kulağımda. O babanın hazin durumu da hala gözlerimin önünde. Bunun aksi anneler için de aynı şeyleri yaşadım. Maalesef boşanmış aileler bu konuda da orta yolu bulamıyorlar. En büyük psikolojik travmayı da çocuklar yaşıyor.

Gençler kendinize ve çocuklarınıza kıymayın. Gençlikte problem olarak gördüğünüz şeylerin yaşlılıkta ne kadar komik şeyler olduğuna gülüp geçeceksiniz. İnsanlar inançlarını, kültürlerini ve geleneklerini çocuklarıyla beraber geleceğe taşır. Bu değer yargılarınızı geleceğe taşımak istiyorsanız huzurlu bir aile kurup sağlıklı nesiller yetiştirmek zorundayız.

Yukarıda bahse konu olan velimin durumuna düşmek istemiyorsanız, zamanında evlenin, en iyi evliliğin birinci evlilik olduğunu düşünerek evliliğinizi inadına yaşayın. Gelecekte çocuğunun can güvenliği nedeniyle ceza evinde olduğuna sevinen anne baba ile Antalya’da basında yer alan([Antalya](#)'da [Ayşe Gül Atay](#), eşiyile boşanmasının ardından velayeti kendisine verilen oğlu 14 yaşındaki M.Z.Ö.'yü ısrarla mahkum ettirmeye çalışıyor. 'Sen anne değilsin, o... kadın' dediğini ileri sürerek şikayetçi olduğu M.Z.Ö. için savcının verdiği takipsizlik kararına itiraz edip kaldırtan Ayşe Gül Atay, öz oğlunun 1 yıldan 6 yıla kadar hapis istemiyle yargılandığı davayı açtırdı.) acılı anne babaların durumlarına düşmemek için kurduğunuz aileyi inadına yaşatın. İleride şapkanızı önüne koyup “ BEN NERDE HATA YAPTIM “ dememeniz için 50 yıllık gözlemlerimin sonucunu size arz etmeye çalıştım.

Çocuk yetiştirme konusuna yerimin darlığı dolayısıyla giremiyorum. Kısmet olursa önümüzdeki yazıyı da bu konuya ayıracağım. Yalnız aklınızda kalması açısından yazımı bir Rus Ata sözü ile noktalamak istiyorum “ ÇOCUĞUNUN HER İSTEDİĞİNİ YERİNE GETİREN ANNE BABALAR İYİ BİR EVLAT DEĞİL, İYİ BİR DOMUZ YETİŞTİRMİŞ OLURLAR” Refah seviyesi yüksek ailelerin de en büyük yanlışı çocuk eğitimini çocuklarının her ihtiyacını karşılamak olarak

görüyorlar. Yüzyıllar önce ünlü bilge Yusuf Has Hacip de: KİM ÇOCUKLARINI NAZ İÇİNDE YETİŞTİRİRSE O KİMSEYE SONUNDA AĞLAMAK DÜŞER. Dıyor. Bu konuyu önümüzdeki yazıya bırakarak şu kadarını söyleyeyim. “ HER GÖRDÜĞÜNÜ İSTEYEN DEĞİL. HER İSTEDİĞİ ALINAN ÇOCUK GELECEK İÇİN ÇOK TEHLİKELİDİR.

Bu acıları yaşamamak için kedimize, köpeğimize, arabamıza verdiğimiz önemi çocuklarımızın eğitimine de verelim. Ulutmayalım ki en büyük servet arkada bıraktığımız hanlar, hamamlar, apartmanlar ve bankadaki banknotlar değildir. En büyük servet Yüce Peygamberimizin ifadesiyle “ Hiçbir baba çocuğuna güzel terbiyeden ve edeplen daha üstün bir hediye vermiş olamaz.” En büyük servet iyi eğitilmiş hayırlı bir evlattır.

Yazımı bir atasözü ile noktalamak istiyorum “ Hayırlı evlat neylesin malı, hayırsız evlat neylesin malı?”

www.kadirkeskinnet

kadirkeskin45@hotmail.com